U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **T. P. N.**, zastoupený JUDr. Vladimírem Gelbičem, advokátem se sídlem Jugoslávská 659/11, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2015, č. j. OAM-523/ZA-ZA04-HA08-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2016, č. j. 1 Az 9/2015 – 99,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rozsudek městského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 11. 8. 2015, č. j. 1 Az 9/2015 – 49, zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2015, č. j. OAM-523/ZA-ZA04-HA08-2014. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

[2] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani při pohovoru neuvedl skutečnosti, pro které by mu mohl žalovaný udělit azyl podle § 12 písm. a) či b) azylového zákona. Účast žalobce na demonstraci v květnu roku 2014, jejímž účelem bylo ničení majetku zahraničních firem, nepovažoval městský soud za uplatňování politických práv a svobod. Konstatoval, že se takové demonstrace účastnil žalobce pouze jednou a navíc z ní utekl a nikdy nebyl v souvislosti s ní vyšetřován ani trestně obviněn. Dále se městský soud ztotožnil se závěry žalovaného, že přesto, že byl žalobce odsouzen za šíření křesťanské literatury, nyní mu nepodmíněný trest za účast na demonstraci nehrozí. Pokud by jej totiž státní orgány chtěly

zajistit, učinily by tak již v době jeho pobytu ve vlasti, nejpozději však v době jeho odletu z mezinárodního letiště. Stěžovatelovo tvrzení o nemožnosti získání zaměstnání z důvodu, aby nešířil křesťanství, se jevilo soudu jako vykonstruované. Soud neshledal ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 (nevyplynulo, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce) a § 14 zákona o azylu (žalovaný splnil svou povinnost uvést své úvahy a závěry, které se týkaly případných důvodů pro udělení humanitárního azylu). Co se týče doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu, městský soud neshledal, stejně jako žalovaný, důvod pro její udělení. Uvedl, že žalobci nehrozí ve vlasti vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Za takovou újmu soud nepovažoval možné potíže s policií kvůli jednorázové účasti na demonstraci a ani z informací o zemi původu nebylo zjištěno, že by mu v zemi hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, ani že by v zemi probíhal ozbrojený konflikt. Na závěr městský soud uvedl, že námitku žalobce, že žalovaný vycházel z neaktuálních informací o zemi původu, shledal nedůvodnou, neboť zprávy, z nichž vycházel, byly relevantní, důvěryhodné, vyvážené a aktuální vzhledem ke skutečnostem, které uvedl žalobce. V případě zprávy o potlačování lidských práv, předložené při ústním jednání, se tato dle městského soudu netýkala žalobce, ten byl totiž již za šíření křesťanství odsouzen v roce 2013 a o jeho účasti na demonstraci v roce 2014 není nic státním orgánům známo. Ani námitku ohledně nezákonného doručení rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany neshledal městský soud důvodnou. Uvedl, že, i když se žalobce omluvil z převzetí rozhodnutí z důvodu onemocnění, z potvrzení o návštěvách lékařů ve dnech 12. 3. a 13. 3. 2015 nevyplývá, že by žalobce byl natolik nemocen, aby si nemohl rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany převzít.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného k ní

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatňuje výslovně důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[4] V kasační stížnosti stěžovatel konkrétně namítá, že městský soud bagatelizoval veškerá jeho tvrzení, nezabýval se změnou jeho poměrů, která u něj nastala po dvou letech pobytu na území ČR, a nezabýval se ani námitkou, že žalovaný se při svém rozhodování opíral o zastaralé informace o situaci v zemi původu. Stejně tak se i městský soud opíral o tyto zastaralé informace. Aktuální informaci poslankyně Roithové z Evropského parlamentu o hodnocení situace ve Vietnamu, která potvrzuje tvrzení žalobce, městský soud v odůvodnění rozsudku odmítl s tím, že se netýká žalobce. Informace přitom hovoří o potlačování svobody vyjadřování, shromažďování, pronásledování církví, disidentů, advokátů, novinářů, ochránců lidských práv a prokazuje zostření politických poměrů v zemi. Žalobce se domnívá, že v jeho případě došlo k nesprávnému a neúplnému zjištění skutkového stavu a pouze zasazení jeho příběhu do rámce konkrétní a aktuální situace v současném Vietnamu umožňuje objektivní posouzení jeho případu soudem. Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil s názorem městského soudu. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní

ochrany stěžovatele je legalizace jeho pobytu, aby mohl zůstat v České republice a vyhnul se možnému nepodmíněnému trestu ve vlasti. Dále sdělil, že se při posuzování stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany nedopustil žádné nezákonnosti, a že rozhodnutí ve věci bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Dle svého názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které stěžovatel v průběhu správního řízení uvedl a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro vydání rozhodnutí. S odkazem na výše uvedené navrhl žalovaný kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se Nejvyšší správní soud nejdříve zabýval otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, kasační stížnost by musel jako nepřijatelnou odmítnout.

[7] Vymezením neurčitého pojmu *přesah vlastních zájmů stěžovatele* se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V projednávané věci však Nejvyšší správní soud takový přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal.

[8] Jediná námitka, kterou v kasační stížnosti stěžovatel uplatnil, se týká informací o zemi původu. Konkrétně stěžovatel uvedl, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci, neboť informace o zemi původu, z nichž vycházel, a z nichž následně vycházel i městský soud, jsou neaktuální. K otázce, jaké informace o zemi původu lze v řízení o udělení mezinárodní ochrany použít, se Nejvyšší správní soud již v minulosti opakovaně vyjadřoval. Z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. Kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU, Budapest, 2007)*“, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, č. 1825/2009 Sb. NSS. V projednávaném případě má Nejvyšší správní soud za to, že zdroje, konkrétně informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 4. 2014, č. j. 99311/2014-LPTP, zpráva Human Rights Watch 2014 ze dne 21. 1. 2014, zpráva Mezinárodní organizace pro migraci IOM z října 2012 a ze dne 2. 4. 2013 a aktuální informace databanky ČTK „Země světa Vietnam“, a z nich zjištěné informace, z nichž žalovaný vycházel, splňují všechny výše uvedené požadavky. Nelze souhlasit se stěžovatelem, že informace nejsou aktuální, pokud jsou z let 2014 a 2013, žalovaný vydal své rozhodnutí na začátku roku 2015 a stěžovatel netvrdil, že by v zemi během té doby proběhla jakákoliv výrazná změna poměrů. Stěžovatel měl možnost předložit v řízení o mezinárodní ochraně aktuální zdroje, pokud výše uvedené považoval za neaktuální, či navrhnout opatření zdrojů dalších. To však v rámci řízení neučinil (k tomu viz č. l. 35 správního spisu).

[9] Co se týče stěžovatelovy námitky týkající se nezohlednění jím dodatečně předložené „*informace poslankyně Roithové z Evropského parlamentu o hodnocení situace ve Vietnamu*“, Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný tuto „*informaci*“, jak již bylo výše uvedeno, k dispozici neměl a jeho informace byly dostačující. Po předložení předmětné „*informace*“ při ústním jednání v řízení o žalobě se jí městský soud zabýval, nicméně konstatoval, že na případ stěžovatele nemá dopad. Nejvyšší správní soud má za to, že předložený dokument s názvem „*společný návrh usnesení...o Vietnamu*“ (stěžovatelem označený jako „*informace poslankyně Roithové z Evropského parlamentu o hodnocení situace ve Vietnamu*“) ze dne 8. 6. 2016, který byl předložen Evropskému parlamentu ke schválení politickými skupinami poslanců Evropského parlamentu, by obecně vzato relevanci k aktuálnímu stavu situace ve Vietnamu mít mohl, neboť se v něm popisují případy jednání vietnamské státní moci naznačující možné pronásledování různých osob z politických a náboženských důvodů.

[10] Pro věc stěžovatele však uvedené informace význam nemají, což městský soud správně rozpoznal. Žalovaný shledal neexistenci azylově relevantních důvodů u stěžovatele nikoli proto, že by obecné poměry v oblasti lidských práv ve Vietnamu byly ve všech ohledech uspokojivé, nýbrž proto, že stěžovatel v tom, co za své azylové důvody uváděl, byl ve světle dalších zjištěných skutečností nevěrohodný. Žalovaný dospěl k závěru, že žádost o azyl měla stěžovateli především zajistit legalizaci pobytu v České republice z důvodů jiných než plynoucích z nebezpečí pronásledování pro uplatňování náboženských práv. Z výpovědi samotného stěžovatele plyne, že se delší dobu (již od roku 2013, tedy více než rok před samotným odjezdem ze země) různými cestami snažil dostat do České republiky primárně za účelem studia či zaměstnání (viz jeho odpovědi na otázky na č. l. 26 správního spisu). Učil se česky, snažil se o přijetí k doktorskému studiu na České zemědělské univerzitě (v oboru automobilové dopravy, tedy v tom, v němž získal vysokoškolské vzdělání již ve Vietnamu), pokoušel se získat vízum do České republiky. Poté, co se mu to nepodařilo, využil za pomoci kamaráda získání víza do Ruska, kam odletěl a z něhož poté ilegálně a bez příslušných oprávnění ke vstupu přicestoval pozemní cestou přes Litvu a Polsko do České republiky. Že Česká republika byla od počátku cílovou zemí stěžovatele, a sice primárně z důvodů soukromých, pravděpodobně ekonomického rázu, ostatně ukazuje i to, že ji v žádosti o azyl (č. l. 15 správního spisu) za takovou sám označil a uvedl, že by zde studoval anebo si vydělával na živobytí ve vietnamské komunitě (v pražské tržnici SAPA). Ostatně pokud by vskutku hlavním důvodem toho, proč stěžovatel opustil Vietnam, bylo jeho pronásledování tamní státní mocí, bylo by logické spíše to, že i když získal vízum „jen“ do Ruska, požádal by o azyl v něm, případně, pokud by z nějakých důvodů nepovažoval Rusko za bezpečnou zemi, následně v Litvě či v Polsku, o jejichž bezpečnosti nemůže být pochyb, a nesnažil se bez patřičných dokumentů projet několika zeměmi až do České republiky. I toto jednání stěžovatele naznačuje, že cílem jeho odchodu z Vietnamu byla konkrétně Česká republika a že jeho odchod byl vyústěním dlouhodobého úsilí se do ní dostat, a nikoli důsledkem pronásledování v zemi původu.

[11] Tvrzení o předchozím pronásledování pro šíření náboženské víry jsou proto ve světle stěžovatele samotným popsaného dlouhodobého úsilí o přicestování do České republiky málo věrohodná.

[12] Navíc intenzita údajného pronásledování pro šíření křesťanské víry, i kdyby vskutku bylo pravdivé, v jeho případě nedosahovala hranice potřebné pro udělení azylu. Pokud byl stěžovatel vskutku nábožensky aktivní, pak jeho aktivita při šíření víry nepřesáhla úroveň běžného věřícího; rozhodně nešlo o výraznou nábožensky orientovanou osobnost, náboženského vůdce či jinak profilovaného a obecněji známého náboženského aktivistu, u něhož by byla systematická pozornost ze strany vietnamské státní moci již představitelná (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2008 Sb. NSS). O tom, že údajné odsouzení na kratší podmíněný trest za nepovolené náboženské aktivity, pokud k němu vskutku došlo, nemělo za následek systematickou pozornost vůči stěžovateli ze strany vietnamských úřadů, svědčí též okolnost zmíněná již žalovaným i následně městským soudem, a sice že se stěžovateli podařilo bez problémů získat vietnamský pas a ze země odcestovat a že v odcestování přímo do České republiky mu nebránily vietnamské úřady, nýbrž to, že přes více měsíců trvající úsilí se mu nepodařilo získat české vstupní vízum.

[13] Spojování údajného odsouzení za náboženské aktivity s účastí na demonstraci proti Číně spojené s ničením čínsko-tchajwanské továrny pak rovněž má znaky účelovosti. V první řadě by stěží bylo možno považovat za azylový důvod případné potrestání stěžovatele vietnamskými úřady za to, že při zřejmě nacionalisticky pojaté demonstraci ničil cizí majetek. Jakkoli lze účast na takové demonstraci považovat za formu politické aktivity, přiměřené potrestání za protiprávní jednání (ničení majetku) by rozhodně nebylo možno považovat za politické pronásledování. Ani pokud by při takovém případném hypotetickém postihu úřady vzaly v potaz, že již předtím byl stěžovatel odsouzen, neměla by taková skutečnost zásadně azylovou relevanci.

[14] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí k obecné námitce bagatelizace veškerých stěžovatelových tvrzení městským soudem a nezohlednění změny jeho poměrů za dobu dvouletého pobytu v České republice, že městský soud tvrzení stěžovatele nebagatelizoval, naopak je uvážil a vypořádal se s nimi ve svém rozsudku. S námitkou nezohlednění změny poměrů stěžovatele v rámci pobytu v České republice se nemohl městský soud vypořádat, neboť stěžovatel nic takového v řízení o žalobě nenamítal. Navíc ze samotné okolnosti, že v průběhu azylového řízení pobytem v České republice přivykl stěžovatel zdejším poměrům, v žádném případě neplyne právo získat azyl. Naopak, právě s tím související tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že do České republiky již přesídlila značná část jeho rodiny, zesiluje dojem účelovosti stěžovatelovy žádosti o azyl a potvrzuje, že jeho zájem přibýt na území České republiky nebyl primárně vyvolán pronásledováním ve Vietnamu, nýbrž snahou začít žít v České republice. To však azylovým důvodem není.

[15] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na stížní námitky a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost, aniž se mohl zabývat její důvodností.

[17] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu